

споредъ инструмента, който наподобяватъ (обой, хорна, цигулка), човѣшки гласъ — vox humana, или по вида на звученіето: меко, остро и най-после — споредъ голѣмината имъ, отношението къмъ единъ по нисзкъ гласъ съ сѣщия звуковъ характеръ (октава, супероктава и пр.). Главнитѣ гласове (принципални), принадлежащи къмъ лабиалнитѣ гласове, се намиратъ на предната (лицева) частъ на О-на, получаватъ вѣтъръ презъ особени тръби, и даватъ основната звучностъ на О-а. Механизмътъ на О-на е преминалъ нѣколко етапа на подобренія и улеснения при свиренето — най-последнитѣ отъ които сж чрезъ пневматичната машина, електрическа механизъмъ и пр. Въ единъ музикаленъ речникъ не може да се даде едно пълно описание на устройството на О-на, още по малко въ такъвъ — съ размѣритѣ на нашия. Написаното дава основната идея за устройството на този тѣй сложенъ инструментъ, началото на който се намира въ древността. За негови изнамѣрвачи се смѣтатъ механика Ктезибиусъ и математика Архимедъ — 250 год. пр. Хр. Първитѣ органи сж били водни, а после въ Гърция и на изтокъ се явяватъ и въздушнитѣ (съ вѣтъръ) органи. Въ Западна Европа О-на се явява презъ VIII в. Императоръ Константинъ VI подарилъ на кралъ Пипина Франконски единъ О. презъ 758 г.

Орелъ, Алфредъ — Orel, Alfred — музикаленъ писателъ — „Брукнеристъ“, род. 3 юли 1889 въ Виена, училъ музикознание при Гвидо Адлеръ въ тамошния университетъ, библиотекаръ на музикално-историческия отдѣлъ на университета. Трудовѣтъ на О., въ една своя голѣма частъ, сж посветени на изследване Брукнера, като: „Неизвестни ранни творби на Брукнера“ (1921), „Къмъ проблема за движението въ Брукнеровитѣ симфонии“ (1924), „Въ паметъ на Антонъ Брукнеръ“ (1924), тричастна монография за Брукнера (1925). Освенъ това: „Нѣколко основни форми на мотетнитѣ композиции въ XV в.“ (1920), „Една виенска Бетховенова книга“.

Орелъ, Доброславъ — Orel, Dobroslav — чешки музикаленъ историкъ и писателъ, род. 15 дек. 1870 въ

Роновъ — Чехия, училъ при Вит. Новакъ и Хостински въ Прага и Гвидо Адлеръ въ Виена, сега професоръ по музикална наука въ университета „Коменски“ въ Братислава, писалъ главно върху чешката църковна и свѣтска музика: „Студии върху старочешкитѣ тропи и старочешкитѣ пѣсни“, „Чешката пѣсенна книга“ (1921), „Мензуралиятъ кодексъ „Специалиникъ“ — приносъ къмъ историята на мензуралията музика и нотописа въ Чехия до 1540 г.“ (дисертация), „Старочешкитѣ роратни пѣсни“ (1922), „Янъ Левославъ Бела“ (1924) и др.

Орефиче, Джакомо — Orefice, Giacomo — италиянски композиторъ и музикаленъ критикъ, род. 27 авг. 1865 въ Виченца, умр. 22 дек. 1922 въ Милано, ученикъ на Манчинели и Буси въ Болонския музикаленъ лицей, живѣлъ въ Милано като учителъ по теория и музикаленъ критикъ (следъ войната на Seccolo). Творби: една симфония, две оркестрови сюити, единъ клавириинетъ, две цигулки и една челова соната, нѣколко опери: „Мариска“, „Гладиаторътъ“, „Шопенъ“, „Мойсей“, „Радда“ и др., балетътъ „Субретката“, оркестрови и камерни творби, клавирини нѣща и др.

Оригиналъ — се нарича първичния видъ (ржкопись) на една композиция. Оригиналъ — самостоятеленъ, особенъ, самобитенъ — не повлиянъ отъ никого, композиторъ.

Орикъ, Жоржъ — Auric, Georges — французски композиторъ-модернистъ отъ „Групата на шестътъ“, род. 15 февр. 1899 въ Лодевъ, възпитаникъ на консерваторията и „Скола канторумъ“ въ Парижъ, писалъ: „Фокстротъ“, „Ноктюрно“ и сюита за оркестъръ, комична едноактна опера „Царицата на сърдцето“, балети: „Пеликанитъ“, „Сватбитѣ отъ Гамашъ“, „Моряцитѣ“, „Сърдититѣ“ и „Пасторала“, клавирини соли, пѣсни. О. е съ най-малко опредѣлена творческа физиономия, следъ Жерменъ Тайеферъ, отъ членовѣтъ на „Групата на шестътъ“. Той е музикаленъ критикъ на „Нувелъ литереръ“.

Оркестъръ (отъ грѣцкото *ὄρχηστρι* 1) Въ театъра на древността, грѣцитѣ сж наричали така мѣстото